

Előfizetési árak:

Egész évre 4 ft.
Fél évre 2 ft.
Negyed évre 1 ft.

Nevezetűl írod, és küldöd hírtalat, hogy a lap egy számlát mint azazal rezeset tárgyaso küldemények, ugy azint a hirdetelek a minden feloldandok intezendok.

Epreskerti utca 694-dik számú Róth-féle ház.

Bérmestelen levelek csak ismert karak-tal fogadjanak el.
A kéziratos nem adnak vissza.

SZABOLCS.

Vegyes tartalom hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes száma ára 10 kr.)

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasábos petit-sor egyezri hirdetésnél 5 kr., tollszárnál 4 kr.

Teljesítmény hirdetésnek többszöröz beállítás, kezdésből elitétek alatt ezo kösülhető.

Minden egyes beállítás után kincstár-illeték 30 kr.

A nyilt-térben minden négy hasábos garmond-sor ára 30 kr.

Az előfizetők, a hirdetések meg-szabásánál, 20%-nyi kedvezményben részesülnek.

Hirdetések felvételnek ifj. Czukor Márton fűszerkereskedésében, a nagy cukrászda épületben.

Verhóval Gyula beszéde a debreczeni népgyűlésen.

(Zajos, szünni nem akáro éljenész. — Éljen Verhóval Gyula!)

Tisztelet polgártársak! (Halljuk! Éljen Verhóval Gyula!)

Nagyon szerettem volna, ha a helyett, hogy én szólok fel itten, az igen tisztelt képviselő ur után valaki azon párt tagjai közül vállalkozik, a kik Tiszát most is tuské-bokron keresztül követik, hogy megmondhassa itt a nép előtt nyíltan, nem titokban egy szó-bába zárva, hanem itt a nép színe előtt, mivel tudják indokolni azon jogfeladást, melyet Tiszá az egyezség megkötésével elkövetett. (Éljen Verhóval Gyula! Éljenész.) Szerettem volna nagyon, épen azért, mert uraim! nem néhány embernek érdeklőrd van szó, hanem van az ország érdekéről.

E kiegyezés talán századokra kiható átkos következményeiben, oly egyezség, t. polgártársak! melyre névze felvilágosítást kellene adni annak a népnek, melynek nevében a hata-mat gyakorolják. — (Hosszas éljenész. Halljuk!)

Ha nem vállalkoznak arra, azt kell hinni, sőt én rézszerűl meg is vagyok győződve, hogy ezt az egyezséget, nincs ember, a ki indokolni tudná. (Igaz! Ugy van!) Mert holmi szőszaportással, holmi hasznaltalan lárfárral ezt indokolni nem lehet, megvédeni sem képe-sek. (Éljenész.)

En uraim! egy éve lesz nem sokára, hogy mint a csapó-péterfaützettsé választókerület képv. jelöltje előadtam azon elveket, melyek nélkül Magyarország ügyeinek rendbeho-zását lehetetlennek tartom. Azt mondtam akkor a többi között: „Meglátjuk nem sokára, hogy az első, a mivel kezdtem fogják a kormányzást, a kölcsön lesz; a másik utána adó-felelmes.” (Igaz! Ugy van!)

S épen mert azt mondtam, és szavam-nak kell, hogy urya maradjak, s az is vagyok, én nem uszag jöttem el megmondani önök-nek, hogy mit tudék azóta, hanem megmondja önöknek a törvénykönyv (elsőnek felmutatja az 1875. törvénykönyvet), mely elég vastag arra, hogy még elolvassin is hozzá legyen, hát még e törvényezikkek által hozott adókat megne-zetni, melyet a nemzet vállaira ujabbán ve-tettek.

Azzal kezdtek a kormányzást, hogy két és fél millióval emelték a közös hadsereg költ-segét. Annak a népnek, mely évek során át nem látott jó termést, aczé-bronzgyűtuba öntik véres munkája gyümölcsét, és mindjárt rá

nyolcvan millió kölcsönt vettek fel. Ma már uraim! e nemzet vállait körülbelül kétezer millió forintnyi államadósság terheli, ugy hogy minden emberre, még azon csecsemőre is, ki ma születik e pillanatok, melyben beszédemet mondom, körülbelül 120—130 ft esik. (Mél-tatlankodás.) Hja! uraim, a kormányzást azzal kezdeni, azzal folytatni, s azzal végezni, hogy a nemzet vállaira ujabb-ujabb terhet rójanak, ehez ugyan nem kell sem bölcsesség, sem „messias”-i tekintély. Erre uting elég, hogy valaki kivesse, hogy ki fizeti és honnan veszi, azt ő nem bánja.

És nem egy adóban, hanem többen, apró-letkosabban, boszantó adókban igyekszetek ujabb-ujabb terhet rakni a nemzet vállaira. Ott van mindjárt, a mivel megkezdtek, a fegy-veradó. S mi történt? Nagy lét volt, nagy hó-lepte el országunkat, s miután egyes közsé-geink egymástól távol fekszenek, tömördek ember esett áldozatul a ragadózó állatoknak.

És a még mellékes jött utána, mintha csak vész akarná keseríteni a népet, a magán-termelésre szánt dohányterület elitékeinek fölemelése. Mikor behozták, hogy ezután 20 kr. helyett 40-et kellend négyeszőgöl után fizetni, akkor azt mondták: De kinn a puszán és ta-nyákon nem szabad termeszteni, ha csak itt a házadnál nincs valami kis kertecskejök. (Hosszas éljenész.)

En uraim! nem volnék az ellen, akkor, ha látnám, hogy ebből a kincstárba annyit adó foly, hogy azt a deficitet, mely terheli az or-szágot, ki fogják kifizölni; ha látnám és tudnám azt, hogy ezzel mentik meg a hazát, akkor azt mondanám, jól van, meutsétek meg. De midőn tudom, hogy maga az a dohány-neoopolium urya, a mint félek, senki más ked-vérelt nincs, mint Ausztria kedvéért: akkor felháborodik bennem a hazafiúi érzet, és azt mondom: de már abba! urak! . . . nem kívánunk.

Az igen tisztelt képviselő ur előadta, a dohányra nézve, hogy miért adóztatták meg oly súlyosan a dohány termelést, miért képez ez egyedárut, miért nem képezheti a dohány szabad termelés tárgyát. Azért uraim! mert Ausztriának, amint kifejtette a t. képviselő ur, — szüksége van arra, hogy azon dohányt olc-són váltsa be, ugyan azon áron, melyen a mi kormányunk. Már pedig, ha a mi dohányter-melésünk szabad volna a külön vámtérleten. akkor okvetlenül minden gazda gondoskodnék, hogy mentál finomabb dohányt termeljen és a külföldön eladhasson, sokkal nagyobb áron. Nem kellene várni, hogy a finánczok kegyel-metől függjön, hogy hányadik osztályba soroz-zák az ő dohányját. (Helyeslés.)

De természetes, hogy Ausztriának igen jól esik ily olcsón jutni hozzá, a mi az esetben

ha önálló vámtérletet állítanak fel, Ausztriának ide kellene jönni a debreczeni piacra, versenyártársai volnának akkor, s négyeszer árt kellene fizetnie azon dohánnyért, melyet most olgy potom áron kap. (Igaz.)

Most a közös vámtérlét kárait szerfelet érezzük, nemcsak a dohánny, hanem gabona-termésünk terén is. Én hivatkozom azon gaz dákra, kik az utolsó években piacra vitték gabnáikat; mondják meg öszintén, daczára ana-nak, hogy csekély termés volt, el tudták adni oly áron, — mely meghozta a biztos jövede-lyemet olyat, melyből kifizette volna magát a munkabér, föld, melyen természeték!

Honnan van ez? Onnan, hogy most ki-szorították honánkat Angliából, Németországból; kiszorították Schweiból az olcsó romániai és olcsó orosz gabonáról, s a helyett, hogy gondoskodtunk volna állandó piacokról benn és künn, — mit tett a Tisza-kormány? Azt, hogy a vámtól, mely a romániai gabonára volt vetve, mászítja után 20 30 kr. most e vá-mot is eltörölték. Engedik szabadon bejönni a romániai gabonát, hogy versenyhezessen a ma-gyar gabonával, és itt benn is leszorithassa az önk gabonájának árat a piacokon. Bocsánat, én ezt nem jellemzhetem másként, mint lel-keletlenségnek (Helyeslés.)

Hát miöl akarják, hogy a nép fizesse azon terheket, miket rá vetettek? Miből? Ab-ból, hogy most 20—30 krral olcsóbb lesz a gabona ára minden körülmény között? Abból, hogy a pesti malomk már is a mi gabonánk rovására romániai búzákat örlenek, és mivel közütdomása. hogy a mi gabonánk jobb a románianál, rontják vele a mi gabonánk hibe-lét. Így akarják ök az országot rendezni. Ez az a cél, melyet kitűztek magoknak, azt mond-ván, hogy meg fogják menteni a hazát.

Ha végig akarják lapozni e törvénykönyv-ben (szónok felmutatja az 1875—1876 évi törvényeket) találnék igen sokat, melyekben csupán új és új terhekről van szó. Felhozhata-nak, hogy miután a só árát, nem volt elég bátorasággal felelni, mit tettek? Az új mérték révén emelték fel (Igaz.) Ugy hogy most polgártársak, körülbelül 28 latot kapunk ugyan-azon áron, a melyen ezeltöl 32 latot kaptunk. (Ugy van!) — A Tiszakormány örökösen azt rebesgett, hogy majd később, ott az egyez-ségnél visszapótolás a helyreütdöm, az adókép-ességén ütdöt csorbát! Várhattuk, követeltük hogy itt eredményeket mutasson fel. S mi történt? Az, hogy az egyezség sokkal rosszabb, mint volt az 1867-ki. Sokkal rosszabb, mert az a pár forint, amit ök ki akarnak mutatni a vámtérlitulál, az tökéletesen le van rontva azzal, hogy felelmeik a szövetipart és más cikkeknek vámjait a közös vámhatáron. És

igy mi ujra legalább tíz-tizenkét millió ft adót fogunk fizetni a miatt, hogy minden ipar-czikkünk, de különösen a ruhánk meg fog drágulni.

Ez az, igen t. polgártársak, ami oly véstho-zó az egyességen! de ez csak az egyik ol-dala, másik oldala az, hogy ha Angliának posz-tóját, Olaszországnak némely cikkeit meg fog-ják vámolni erősen, akkor Anglia is azt mondja, hogy én is megvámlom a ti cikkeiteket, és okvetlenül a burunka nagyobb vámkokat fog vetni. És az a bor, melynek most sincs kelen-dősége, nem fog piacot találni sehol e világ-on. Bele felhantuk saját burunkba a mostani kormány dicsőségére. (Derültés és helyeslés.) — Így fog tenni Olaszország, a hol most a legutolsó években sok szesz talált piacot, az is mindenesetre gondoskodni fog, hogy ha Ausz-tria érdekében megvámlójak az ő cikkeit, ő is megvámlója a mi cikkeiteket erősen; és ha egyszer megvámlolta, majd meglátom, havé és mit fogunk kivinni akkor.

A képviselő ur felemlitette, hogy hány gyárunk pusztult el 1867 óta, én elmondhat-om, hogy amily mértékben pusztultak a mi gyáraink, kétszer oly mértékben emelkedtek Ausztria gyárjai; ugy, hogy a felsővidéken már nem is magyar szesz fogyasztanak, hanem hozzák egyenesen Galiciából. Kiviszik tőlünk a szilvát, s behozzák nekünk a pálinkát. (De-rültés és helyeslés.) És ezt az egyezséget ök mégis a nemzet elé mérték terjeszteti!

Sok, nagyon sok mondani jólvom volna a Bécsben imént kötött egyezségről, mert ez kimeríthetetlen tárgy. Felhozhattam például mindjárt a sert. A serné uraim, mi kapunk be a serfogyasztási adóba évenként egy mil-liót, Ausztria pedig kapott 1863-ban tízen-három millió frot, 67 óta folytonosan emelkedik, ugy hogy az utolsó években hu-zsonöt millió frot kap be. Tehát huszonnégy millió frotal többet, mint mi, pedig a mi áránkból csinálják azt a sert.

A ser jókora részét behozzák Magyaror-szágba. A legutolsó faluban is mérnek és isszák mai napon a sert, s a fogyasztási adót nem a mi kincstárunkba fizetik be, hanem fi-zetik Ausztria kincstárba. Millió veszteséget okoz ez is. De hát Tisza Kálmán maga ki-jelentette, hogy méltányos követeléseink a fogyasztási adónál nem voltak keresztülvihetök (!) Ausztria nem engedett.

T. polgártársak! Nyitog kíváncsi vagyok tudni, hogy az egyszer mi nem engedünk, hát akkor mi fog történni? Mert hogy eddig mi engedünk mindig, és hogy ennek következmé-nye volt, hogy mi ittuk meg ezen állapotnak a levét, — azt már láttuk tíz éven át.

TÁRCZA.

Az elérhetlen csillag.

Kelet felöl, kárpitján az ének
Fényes csillag lövelt le szét
Világot a földre, — s e szép csillag
Elvette az ifju esztét.

Ugy elnézte, ki tudja azt miért,
Lángra gyuladt a szerelem,
Talán az a csillag gyújtá tűzét,
A mely ragyogott keleten.

Az esti szél mintha sugná neki:
A merre a csillag vezet
Menj, és read oly hölgy vár ott, minőt
Nem szült soha, nem szült kelet.

Ki tudja mért — urya kelt az ifju,
Elérhetlen csillag után,
Oh! lánggal ég a szerelem tüze —
Elégette volna talán.

És az ifju meglelte a leányt,
Kinél nem szült szebbet kelet,
Szembelen nem égi csillagtűz, nem —
A szerelem tüze fénylett.

Elérhetlen csillag volt a leány,
Ugy magasan talán az a
Fénylő csillag sem volt ott az égen,
Mint kelet e szép csillaga.

És az ifju imádtá őt, — szegény,
Ugy látj neki a szerelem, —
Hiszen a szép tündér király leány
Leggazdagabb volt keleten.

Azért remélt, mert a csillag mindig
Mosolyga még feje felett, —
Mosolyga még és a király leány
Elért fényes csillaga lett. . . .

Kérdézd meg a pusztai szép virág
Oly titkosan mélt hervad él?
Mért hullatja alá fonyadt szirmát,
Ha az ösi szél rá lehelt?

Ki tudja mért, elhervadt a virág,
Minőt nem szült soha kelet,
Megesökolta még egyszer az ifjut,
S elérhetlen csillaga lett.

Az a fénylő csillag ott az égen,
Nem mosolygott már keleten,
A földről, hogy im eltűnt a csillag,
Eltűnt vele a szerelem.

Mert a leányt elérhetlen csillag
Alatt szülte a szép kelet,
Az ő éctscillaga volt, a mely
Ott ragyogott kelet felett.

Az a fényes csillag az égbolton
Kelet felöl bár lefutott,
Sok szerelmes látja mégis azt az
Elérhetlen szép csillagot.

Apostol Bertalan.

Szinészégem kezdete, folyta-tása és vége.

— Dióhéjba szorított elbeszélés. —

Irtá: **Angyal Gyula.**

(Folytatás.)

Mint mondtam tehát, a direktorné rém-nézett.

De hát miért tette ezt? ki kérte rá,
hogy ebből aztán utójára még kellemetlenség
legyen.

Azt tudtam, hogy az én Idámnak van
esze, hogy a direktornének az epedő pillan-tását nem fogja balul magyarázni; de azt is
tudtam, hogy azt azért a nélkül sem hagyja.

Ó kisebb dolgokat sem nyelt el, nem
hogy egy szerelem pislantást.

Egyszer például azt találtam neki mon-dani, hogy a nyelvecskéje 30 perc alatt is
képes egy órát megfutni s ezen annyira mé-regbe jött, hogy három napig sirt.

Hát még most!
Ej mindegy, gondolám; hiszen csak van
esze!

Van ám!
Tehát ök elmentek, mi pedig ott marad-tunk.

— Igynk fuak! Az ember csak egyszer
él. — Kiabál a sugó.
Ekkor aztán összeütdöttek a poharak, és
ittunk tovább.

Igy tartott ez sokáig; egészen addig,
míglen a korcsmárosné egy seprűvel be nem
jött, s reánk nem kiáltott, hogy ez már mégis
sertéség!

Ó ugyan e sertéséget másként ejtette ki.
En azonban e kifakadását teljesen helyén
látám. Ó szegény sepregetni jött és nem tu-dott a teátristáktól.

Mint mindenben, itt is a direktor volt az
első. Ugy is illet. Utánna következett a
többi.

Egy azonban még ott maradt.
— Hej! . . . Valaki! . . . Auf! . . .
Vége volt. Az ugyan fel nem kelt.

— Sohse rángassa öcsémuram, szól aka-dozva a direktor, ugyis hiába.
És ugy is volt. A félszemű sugó tovább
aludt.

És a korcsmárosné! . . . Hát ugy tett,
mint a ki az egészét fel sem veszi. Elővette
a bádog locsolót, s olyan szép cirádákat lo-csolt a sugó hátára, hogy szinte öröm volt
nézni.

A sugó tehát ott maradt, mi pedig ha-zafelé ballagtunk. Ki erre, ki arra; amenyi-ben kvártélyaink megengedték.

— Öcsémuram is aludt? kérdi utköz-ben a direktor.
— Nem én. Én gondolkotam

— Igen. Hát nézze csak, nem gorombáskodott velünk ez a zsidóasszony? Mert tudja öcsémuram, én a renoméra sokat adok, és nem szeretném, hegyha. . . .

— Nem, az semmit se szól, csupán azt mondta, hogy sertések vagyunk.
— Igen. No, ez még nem olyan nagy dol-g, azt már máskor is megmondta. Hanem nézze csak öcsémuram, hogy menjünk most haza?

— Két lábom.
— Igen. Hát a feleségemnek mit szól-junk.
— Hát semmit.
— Az nem elég, Sőt inkább annyit kel-lene neki beszélni, hogy szőhoz ne juthasson,

Ök azzal fenyegettek bennünket: hja! Kell függesztük az alkotmányt! Katonai nuralmat hoznak a nyakunkba. Ugy tudom, hogy az alkotmány épen arra van, ha valaki alkotmány, ha nem mint Kossuth Lajos (szűnni nem akaró lelkes éljenzés) kifejezte, álszöveget abszolútisan, akkor az alkotmányoknak olyannak kell lenni, hogy a népek érdekeit megvédje, mert a népet jusszatlan, a népet (erős kifejezést akartam használni, de már kimondtam) kifosztani, erre képm. mindenféle kormány, az abszolút kormány is megette ezt a Bach-korszak alatt. (Helyeslés.)

Az alkotmány épen arra való, hogy a polgárok befolyásának és akcióinak intézék sorukat, hogy mentül kevesebb teher mellett, mentül jobban biztosítsák a jólétet. Ilyen alkotmányra nézve első és főképpen az, hogy a nép, értekezésnek jelt adja, ne menjen vakában egyes személyek után, bárholva vezeték is, ha mindjárt világosan látják maguk előtt az irányt. Hanem ellenkezőleg meg kell mondani a kormányférfiaknak: Uraim! mentül addig, a meddig látnak vagy hittek, hogy a jó utra vezettek bennünket; de most vége a játéknak, tovább nem követünk. (Hosszan tartó éljenzés.) Ezt kell megtenni.

Ha az utolsó időkben végig tekintünk azon férfi pályáján, ki leginkább hivatal volt valójában, hogy Magyarországot megmentse azon bajoktól, melyek föntre teszik végelesen, és fenyegetik magát, államiságot is: ha végig tekintünk ezen államférfi pályáján, ki kell vallani, hogy sok emberben csalókoztok Magyarországra, de így nem, egyetlen egy hában sem. (Igaz.)

En uraim! nem voltam tévedésben e kormány iránt egy pillanatig sem. Nem voltam tévedésben midőn egy évvel ezelőtől önk előtt kiírtam elveimet. Nem voltam tévedésben, mert tudtam, hogy legjobb az egyesnek ut, legjobb a becsület nyit szívének politikája. (Ugy van! igaz!) En tudtam, hogy ravasszággal, — görbe utakon, egyesnek, becsület, igaz ez nem lehet elérni, nem is szokás, nem is szabad. Épen azért követtem Tiszát azon pontig, míg nem kezdte ámitani nemzetét. Mihelyt az ámitás utjára tért, elváltam tőle s azt mondtam: Nem hiszem, hogy ez jóra vezet. Voltak azonban nagyon sokan polgártársaink közül, kiket hamis fogásokkal íjsegették, hittegettek, nem nyíltam, mert arra nincs elég erkölcsi bátorságom, hanem csak a zúgokban működő politika által. (Hosszantartó helyeslés.)

Voltak nagyon sokan a polgártársak között, a kiket elámitottak azokkal, hogy hiszen „majd megcsalta Tiszta a nem-et! Megcsalta, az igaz, de nem a nem-et, hanem a saját vérért. És ha már lütegtek, ha folytonosan azzal állottak a népek, hogy jó, majd meglátjátok ti, mit fogunk mi keresztül vinni, — hát mit nyíltam elég erkölcsi bátorságom, oda állani és nyíltam kimondani, — hogy miért nem csaltak meg a németet, miért csaltak meg a magyart magát. (Hosszas éljenzés.)

Tisztelt polgártársak! Azt kérdők rebesgetni, Debreczen városát akarják vele megnyerni, hogy vármegyét csinálják ide. (Derűtség.) Mellékesen megjegyzem, hogy valaki azt is mondta, hogy egy képviselőjünknek köszönhetik, hogy Debreczenben vasut van. Vagy megjelölt Debreczen városát az a vármegye, ház, mint a nemzeti művelődés egyik gyújtópontját, és ekkor minden kormányunk kötelessége felállítani a vármegyét; ha nem illet meg, ha jogtalan volna, akkor igazságtalanságot követ el az a kormány, ha felállítja. De én szerintem

mert ha szóhoz jut, akkor mi igazán semmit se szólhatunk.
— Jó, jó, mondd; de hát én nem bánom, akármit fogja a beszédet igazgató direktor ur, én úgy is másfél térek!
— Mit! kiált fel a művész, és kedves öcsém nem akar velem jönni!? Az istenért, azt ne tegye, sőt igenis jöjjen, és segítsen.
— Segítsek? ... hiszen csak nem veri meg!
— Nem ám, csak még a fejem is összevisszaszítja. Hej öcsém uram, átkozott egy aszony az, nem hiába hívják a vezeték nevéről Ördögnek. Hanem tudjam mit, kedves öcsém! Segítsen ki most engem, én pedig majd viszont szolgálom kedves öcsémnek.
— Hát mi csináljak?
— Tudja mit, be megyünk ide a ezírtomos boltjába, maga kedves öcsém vesz a feleségemnek egy pár szép narancsot és azt oda adja neki. — De pulát választson ám kedves öcsém, mert nem tudja megrágni. No menjen be; nyitva van már.
— Bemennem a ezírtomos boltjába és megvettem a narancsokat.
— Így ni, kedves öcsém, Aztán tudja, hát egy kicsit udvaroljon a feleségemnek.
— Már hoy én!
— No igen, igen, de tudja, csak tréfaból. Szépen vagyunk! — gondolám. De hát isten nek, csak nem hagyhatom a fejét összevisszaszítani!
— Hát aztán mi is lesz az a viszonzás? kérdém aztán, megállva a kis ajtóban.
— Hát tudja kedves öcsém, holnap a kedvéért „G. e. n. o. v. é. v. á. t.” adjuk. Öcsém játszása „A r. g. y. e. l. u. s. t.” igy kénye kedve szerint összeolhelte az „I. d. a. c. s. k. á. t.”
— Hát hisz ezt igy is tehetem.
— Igen, igen, de nem nyilvánosan.
— Isten neki!

tem is megillet Debreczen városát mint olyat, mely kereskedelmű, iparánál, hatalmas magyarságánál fogva, okvetlenül kell, hogy központja legyen egy nagy vidéknek. Akkor aztán azzal állni elő, hogy ok mint valaki; egy kegyet gyakorolják, hogy vármegyét hoznak ide, nagyon furcsa eljárás. Az igazságot követelik szokták, nem pedig kegyet ösztögnöztetni. (Helyeslés.) Mert ha kegyet ösztögnöztetik az igazságot, elárulják, hogy csak akkor szokták követni, ha személyes érdekeiknek szolgálnak. (Igaz! Ugy van!) De utóvégre is, ha a Tiszakormány a bizalmatlansági szavazat miatt megfosztani a vármegyét Debreczen, mely igazság szerint megillet, vajjon mi szerencsétlenség származhat abból? Az, hogy itt néhány emberrel kevesebb volna a város-határudlag szállásolva, s hozzá kevesebb volna a forgalom? Viszont, ha a vármegyét felállítják, a bizalmi szavazat miatt, akkor meglesz ugyan itt a vármegye, de a mellett keresetlik tiz év múlva a hazát. (Ugy van!) Jobb meggyőződésben vagyok Debreczen város polgárai iránt, úgy is, mint magyar emberek, úgy is, mint igazságszerető férfiak iránt, hogysem egy vármegyét feloldoznak a hazát. Ezt Debreczenről várnak, ezt felténni, hogy Debreczen polgárai ily kishitűek, ilyen kicsiny lelkek legyenek, már magában mutatja, hogy nem tiszta lelkesítéssel dolgoznak az egységesség mellett. (Igaz!) Ne állítsuk magunkat, ne ártassuk magat senki, hogy Magyarországot tiz év múlva Magyarországgá maradjon, ha ezt az egységességet elfogadják. Hisz ok maguk sem tudnak egyebet mondani, miot azt, hogy ha megerősödünk, akkor tiz év múlva fogunk megmenteni a hazát.

Igaz, hogy ezelőtől egy évvel rettenetesen gyűrűztek a haza megmentsére, hanem ma már tiz évre teszik által. (Derűtség)

Hát azt hiszik, hogy bárgyu ez a nép, hogy ennek egy csepp jóvala ezse sincs! Tehát majd tíz év múlva? Most még gyenge-ségünk miatt kötötték ily rozg egyességét. Felteszik, hogy tiz év múlva, ha majd jobban kiséjtelnek minket, erősebbek leszünk. Soha senki nem hallotta azt, hogy aki tiz napig chezik, megerősödik, de azt még legkevésbé, hogy a ki husznapiig chezik, csak aztán pelda eros. Ilyet nem hallottam soha, erre pelda nincs. (Eljenzés.)

Igen tisztelt polgártársak! Azon viszonyban, melyben mi Ausztriával állunk, a hol mi lüzünk a gyarmati igit, és Ausztria szedi a gyümölcsöt, azon nagyon közönséges mese jut eszembe, melyszerint volt egy ország. Nagyon gyáva nép lakott benne, — abban az országban egy barlangban egy tizenkétfejű sárkány szállalosa be magát. Éz a tizenkét fejű sárkány áizenta a népre, hogy neki min den reggel egy szízet kell adni reggelire cheségének lecsapítására; mert ha nem teszik; felfalja és elpusztítja az egész országot. Egy darabig csak folyt ez minden reggel. Elvitték irtózatú siránkozás és busongás közt, amint kijelöltek vagy sorost lüzatka rá; a szízet; hanem végre is már látták, hogy még csak egyetlen leány van hátr, ki oda kell dolni a sárkánynak. Akkor is oly gyávák voltak, oly nyomorultak voltak, hogy magoktól nem tudták rájönni, hogy bátorság és erőlyességel kell a sárkánnyal szemközt állani és megsemmisíteni, hogy többé ne követelje a szokásos reggelt. Egy idegen embernek kellett jönni a városba. — a mese szerint. — Ez csupán bátorság által vezetettve, levágta mind a izeneket fejt a sárkánynak. Akkor látta a nép, hogy ha előbb sokkal kevesebb bátorságok lett volna, mint az időknek, mindenesetre megszabadulhatna a sárkány reggelizést döhötől. A sárkány Ausztria részéről minden ében fölemész szüz jogaink közül néhányat, felemészti igazságukat. (Igaz. Hosszas éljenzés.) Kell, hogy már ezzel szemben is fértás ömérze thez szokják a nép és bátorsággal mondja meg, hogy elég volt már három százdalon át e politikából. Ne számítanak rá, hogy a gyváság legnagyobb fokával önmagunk mellébe döfjük a kést. (Igaz.) A mi most tör tén, az egyenesen az öngyilkosság felé tereli az országot. (Igaz.)

En csodálodom, hogy a mi népfűk ily sokáig el tudja szivelni ez állapotot. Ha több bátorságot mutatnánk eddig, a kormányférfiak sem tehetők volna, hogy ilyen egyességé legjének a nemzet elé, hanem negették azt, mert tudták, hogy gyámoltalan néppel van dolguk, ráadja szavazattal mindenre, nem gondol semmivel. En uraim annyival is inkább szeretném, hogy egyszer már a nép saját jogait átutadja érdvedre, bátorságot mutasson azon tomanyférfiakkal szemben, mert nem csak önküölök van itt szó, kik ma chek, hanem van maradékaikról is. (Igaz.) Önk uraim! és azok, kik a kormány polczán vannak, nem szerették ezt a hazát; ezt a hazát ezredév fériat tartották fenn számunkra, és mi ezt csak örökségként kaptuk. Kell tehát, hogy mint ilyet, át is adjuk az utódoznak. De nehegy aztán ez örökség ne legyen egyéb, mint egy koldustársiznya. (Hosszan tartó éljenzés.)

Joguk sincs hozzá, mert ha átvették ezt a szent örökséget, adják át maradékaiknak, kiknek követelesek van apáikon. Követel-sük van azon ösök miatt, kik ezredéven át anyák könyveivel és apák vérvél pecsételték e föld minden görögnyét. (Eljenzés.) Önkök kötelességük maradékaikat átadni ezen örökséget, hiszen eléggé megterheltek adósságokkal, s tönkre tettek sok tekintetben. Még a magabiztos legnagyobb részke is adósságokkal terhelve jut át örökségként azon férfiakra, kik mind ebből nem bűnösök, nem vétkesek. A legnagyobb bűn fogja terhelni lelkeket, hogy ha nem adják át legalább ugy, hogy erőfezítéssel, munkával és karjuk erejével menthessek meg. (Zajos éljenzés.)

Már pedig nem fogják átadni azon országot, melyet önk is kaptak, nem szerették, ha ezen egyességét engedék keresztül menni az országgyűlésen, mert ekkor rásvavaznak, hogy maradékira ne jusszon egyéb koldusbotnál. Hogy majd ha a koldusbot kezbe jut, azon gyermekeknek, elmondhassák: Ezeréven voltak öcsök, kikre bűzken emlékt-zünk vissza, de viszont voltak tiz-husz év alatt oly kóros öcsök, kik nem tudták egyebet jutattani ezen koldusbotnál; hogy verje meg őket az Isten. (Hosszas éljenzés.)

Nem csak férfiak dolga ez, nemcsak a családapáké, hanem a nőké, kik keblök alatt hordják azon gyermekeket, kik a jövő Magyarországot vannak hivatala alkotni.

Ha egy férfi szereti nejbén az anyát, gyermekében saját vért, az gondoskodni fog, hogy az örökség legalább egy jusszon át, hogy megmenthessek vagy áldozatok árán. Ha ellenben sem nejbén az anyát nem bírják megbecsülni, sem gyermekeikben nem tudják megbecsülni a jövő Magyarországot, akkor én azt mondom önknek: f-gadják el ezen egyességét és adják aláírásukat, kimondva: jöhet utánaunk az vízözön, mint bánjuk mi, mi még élünk a hogy tudunk (Nem fogadjuk el.)

De ha nem, a mint én hiszem és meg vagyok felele győződve, hogy Debreczen város polgársa nék, akkor velünk együtt, akik addig sem követünk azon férfi zászlókat, ki oda vitte e nemzetet a hol ma áll, velünk együtt megírják ott azon uraknak, hogy ha a nemzet bizalmát akarják bírni, vessék el ezen egyességét, mi megtették kötelességüket. —

esátok tehát, de — — ne többet, Illati ur, ne többet, mert aztán megharagszom, s ezzel száraz ujaival megfenyegettek, melyeket én tiz-telteleljenek ajkaimhoz emelék.
Ah, mint hisz az! hárpia!
Hát még nikor a két narancsot átnyújtottam! Ah, ez kirhatlan. Az egyikbe rögtön beleharaptok.

Es én bűsösen udvaroltam neki. Szent isten! micsoda kin volt az nekem, hozzá még szüntelen csokolgattni azokat a ránczos kezeket, melyeket ajkaimhoz tartott.
Tartott pedig e kindóság egy egész álló óráig, míg a direktor ur megmosdott s míg tikereste a bibliotékából — az az nap játszandó darabot „G. e. n. o. v. é. v. á. t.”
— Nos kedves uram öcsém, mehetünk a próbára! Is te kedves Jutkám?
— Menj, te rozsz ember, haragszom rád. De jó, egy óra múlva én is ott leszek.

Ezzel aztán a ránczos kezeket még egyszer ajkaimhoz emeltem, és elvagtattunk.
Szólanok voltunk mi dketten egészen a patikáig. Ott megszólalt a direktor.
— Kedves öcsém! nem innák egy kis gyomorerosítót. Ez én gyomorom ugy imeg.
— Nem bánom, — monddám, — az anyém sinces különbén.
— No azt elhiszem, kedves uram öcsém, nekem a feleségemet csak látni is énelység, hát még a körmeit csokolgati.

Önért tettem; s ha most meghalok, ön miatt halok meg.
— Ej, no, majd helyre hozom Idánál. Ott meg majd én rukkolok ki, mint egy gavallér. Vegyen csak öcsém uram egy kis cukor-félet, hadd adjam át neki.
— Szép gavallérság, gondolám, de hát hiába! ilyen az élet.

(Ugy van.) En uraim! dacára annak, hogy Tiszka X az utolsó tette ota bizalmamat nem bírta, mégis én voltam az, a ki mind felment az egyesség megkötésére, félre tevé minden, kértem, rimádkodtam, nevem alatt lapunkban, hogy nézzen jól maguk körül, mert itt a percz, a hol még egyszer istene lehet nemzetének, vagy pedig ha nem akar az lenni, törpe marad, törpe, a kire azért a tényért örökre fog az átök és kárhozat szállni. En mondtam neki: még vissza fordulhat, tegye meg a fordulat és nem zede áldani fogja. És én magam, mint akkor mondtam, mikor itt egy évvel ezelőtől megjelentem Debreczen piaczában, hajlandó leszek ümepélyesen megkövetni. (Helyeslés.) Nem történt. Tiszka Kálmán többre becsülte nem tudom én kinek a szavát, mint nemzetének érdekeit, több volt neki az, hogy szavát megtartsa felfelé, minthogy megtartsa nemzetével szemben. (Ugy van.) És igen tisztelt polgártársak! ez az, a mi őt nem fogja felmenteni soha a felelősség alól, melyet magára vet az egyesség elfogadásával, mert ha ő megmondja Bécseben: uraim, ez a nemzet nem hagyja magát senki által orrándól fogva vezetettül, jogait akarja, akkor nincs az a hatalom, mely őt a kormányzás polczáról lebuktatná, ő keresztül vitte volna azon követeléseket, melyeket mi Bécs irányában több ízben emlegettünk. Nem tette.

Meg fogja rá hozni a jövő az ítéletet, de nem szabad nekünk ezt bevárni, mert nekünk tenni kell. Önknek polgárok tenni kell.

Részemről azt mondom, nem mint volt jelölt, mert megszűntem akkor lenni, midőn a választások megtörténtek. Önk engem elejtettek s nem is kívánom, hogy a jövőre jelöltek tarssanak, épen azért nem, mint Tiszka Kálmán ellenjelölje, hanem mint a hazának polgára beszéljek önkökhöz, midőn ajánlom, hogy a választók többsége szavazzon bizalmatlanságot Tiszka Kálmánra. (Élénk helyeslés.) Aztért mondtam, hogy nem mint volt jelölt, mert még azt mondják önkök, hogy lám, ez számba a képviselőcsere jövőre. Aztért mondom pedig ezt uraim előre önkök, mert önkök jogukban van engemet elvetni. Vessék is félre s'emélyemet, mert többé nem pártkérdező, hanem a hazáról van szó. Vessék félre a szemérmét különösen Tiszta emberei. Hisz én is személyem bevallani mindnyájok előtt lelkiismeretem szerint, hogy többet tettem fel Tiszka Kálmánról. Tudtam, hogy az-n elvetek, melyeket mi vallunk, nem fogja keresztül vinni. Hanem isten legyen a tanum; hogy ilyen egyesség kössön, nem hittem soha! Csaldotam én, családok önk.

Csaldotunk mindnyáján. Fájlalomalom és szgyennél sorozhatunk kezét, hogy értérese adja Debreczen városra, hogy bizalmát többé nem bírja. Ezt tegyék meg uraim! ez a kötelességük. Isten éltesse önököt. (Szűnni nem akaró éljenzés.)

Verhovai ur után a népgyűlés elnöke Gálóczy Gusztáv ismételtén felszólította a népgyűlés tagjait szólásra.
Erre a jelenlevők ezeket és ezeket hangulag jelenték ki csatlakozásukat a Helyi és Verhovai urak által kifejtett nézethez, mire a népgyűlés jegyzője Tiszai Dániel a következő javaslatot, mint a népgyűlés határozatát olvasta fel:
„A debreczeni első, második és harmadik választó kerület képviselőinek.

Megszólhatatlan okok győzték meg Debreczen város választóit és polgárait, s ennek a 621-én vasárnap megtartott népgyűlésen egyhangú kifejezés is adott, hogy egyedül csak ez önálló választókerület és független magyar

Ezzel aztán átléptük a patika küszöbét.
— Kedves patikus ur, — kiált a direktor, — adjon csak egy kis geszmerczt.
— Milyet parancsol a direktor ur!
— No, hát hiszen, ha drágább, se árt meg! ugy-e kedves öcsém uram?
— Ugy...
— Így ni!... No... hát izé... ugyan kérek még egy pohárral. Hát öcsém, nem kap be még egygyel.
— Nem. Nekem elég volt ez az egy is.
— Igen?... No hát kérek még egygyel, és aztán összesen ugyan pohárka... Fizesse csak ki kedves öcsém uram... Hej öcsém uram! a feleségemmel történt udvarlász megmentett egy pár titeltől. No, ennek hire fog menni!
— Micsoda, hire fog menni? De hisz azt nem szeretném!
— Már pedig kedves öcsém, az én feleségem inkább meghal, semmint ne dicselkedjék, hogy a körmeit összevissza csokolta!
— No hiszen szépen vagyunk!... De hát aztán, ha Ida megtudja?
— Ha megtudja?... Bíz azt pedig megtudja... No hát sebah! Megmentem én kedves öcsémét; kedves öcsém is megmentett engem.
E közben aztán oda értünk az állaskaphoz.
Bent már ugyancsak kerepelték; különösen Ida kisasszony síró hangja volt kivehető.
— Csak hadd jöjjen! majd számolunk. Ennyit hallottam, de időm elvévesére ez is elegendő volt.
(Folyt. köv.)

bank segíthet pénzügyi és közgazdasági bajunkon.

Elvárjuk tehát a tisztelt képviselő urtól, hogy az országgyűlési tárgyalásoknál, a Bécs ben kötött egyezség ellen fogja adni szavazatát. Ezenkét esetben kénytelenek vagyunk kinyilatkoztatni és tudtára adni, hogy a nép és választók akaratát, nem ilyen képviseli s bizalmukra számot nem tarthat.

E javaslatot az összegyűlt választók és polgárok egyhangúlag elfogadták, mire a gyűlés 12 1/4 óraker az legz-rebb rendben szétoszlott.

Jegyzőkönyvi kivonat.

Felvételten Nagy-Kállóban 1876. május 21. én a nagy-külli választókerületnek pártkülönbség nélkül tartott értekezleti gyűlésében.

A lajhán tuli osztrák miniszterium s a magyar kir. kormány között a bank-és vám kérdésekben történt kiegyezkedési pontozatok felett a nagy-külli választókerület következő határozatot hozta:

A menniben Bécsben a magyar kormány által megkötött egyesség hazánknak közgazdasági s hitel viszonyait nem hogy fejlesztésére, de hazánkat Ausztria gyarmatává töríti le, — továbbá menniben ezen egyesség nemhogy államháztartásunk egyensúlyát állítandó helyre, sőt az anyagi megélhetés reményét is megsemmisíti, — ennel fogva ezen egyességi pontozatokat mint hazánkra néve karótt rosszjára a kerület, — menniben ezen kerület képviselői annak előadása ellen nyilatkoztak, a jelenvont nagyszámú értekeltek neki egyhangúlag s pártkülönbség nélkül elismert s bizalmat szavaz, s megvárja tole, hogy ezen törvényjavaslatnak az országgyűlésnél előterjesztése alkalmával és eddigi megbeszáréséről hiven — ellene fog szavazni.

Kelt Nagy-Kállóban 1876. május 21.-én tartott választó kerület pártkülönbség nélkül értekezleti gyűléséből.

Zoltán Gusztáv,
jegyző.

László Alajos,
elnök.

Tanúgy.

FELHÍVÁS

Szabolcamegyei és hajdúkerületi népisoklali tanító urakhoz!

Nagyméltóságú közoktatási m. kir. miniszter úr 6 excellentiája f. május hó 11-én kelt 7885. sz. rendelete által Budapesten, Pécsen, Kolozsváron, Szombathelyen, Egerben, Sátoraljnahelyben Zalaegerszegben és Nagyváradon, tornászban járatalu néptanítóknak számára, f. évi nyári szünidők folyama alatt, törzsi pótanfolyamot rendeztet; ha a tisztelt tanító urak közül valaki fenebb nevezett városok közül bármelyikben különösen pedig hozzánk legközelebb eső Nagyváradon tartandó tornászati pótanfolyam részét akarva venni, azon esetben sziveskedjenek f. évi június hó 20-ik áig kérvényekkel szabolcamegyei és hajdúkerületi tanfelügyelőség utján a bihari megyei kir. tanfelügyelőségbe fordulni.
Kelt Debreczenben, május 27. 1876.

Kiss József,

szabolcamegyei s hajdúkerületi kir. tanfelügyelő.

Irodalom.

* A „Vasárnapi ujság” május 28-iki száma következő tartalommal jelent meg: Szilágyi Ferencz (arcképek). — Két kötetemnyi Kiss József. — „Rojt Palkó”. Elbeszélés Kaszár Emóltól. — Az élettani intézet Budapestén (3 képpel). — A róza keleten — Búdót szerez. — Érdekes régészeti lelet. — Kaszinye Ferencz egy levele. — A műtörténelmi kiállításból (4 képpel). — Ausztria Budapestén. Fővárosi tärca Borostyáni Nándortól. — Nagy kövekkel készült emlékek és sírhalmok (3 képpel). — A hetről. — Irodalom és művészet, stb. rendezes rovatok. — Ugyancsak a Franklin-társulat kiadóhivatalában (Budapest, egyetm. utca 4-ik sz.) megrendelhető: A „Köpes Nép-lap” lego'csébb hetilap a magyar nép számára, mulattató és műveltség teremtő, s a hazai és külföldi politikát tárgyaló rendezes rovat-tal. Előfizetési ára félvezer csak 1 ft.

— **Előfizetési felhívás** A „Figyelő” című irodalomtörténeti közlönyre. Fontos okok vezettek bennünket, midőn a „Figyelő”-t, mely mint irodalmi és művészet-szertési kritikái hetilap” hatodfél évig futotta pályáját: irodalomtörténeti szak-közölnyvé alakítottuk át. Nevezetesen azt kívánjuk elérni azáltal, hogy az eddigi tag körülyt székrebbre vonrón müködésük terét, azt annál sikeresebben táltsük be. A „Figyelő” eddigéig is leginkább irodalomtörténeti közölnyének köszönhetette közönsége érdeklődését, de kevés volt az, a mit nyújthatott, mert a napi kérdések és témémények, hasábjai legnagyobb részét igénybe vették. Midőn tehát egyedül a térre szorítottunk, két irányban völtünk hasznos dolgot cselelni. Először: az irodalomtörténetnek azáltal, hogy számára külön közölnyt alapítottuk, mely hivatva lesz, az erők összpontosítása folytán

* Nyiregyházában megjelenő lapok tek. szerkesztőségét, tisztelettel kérem fenebbi felhívás közzétételére.
K. J.

nem csak önálló tanulmányoknak tért nyitni, hanem az irodalomtörténeti adatok egy tárházává lenni, mely jóvendőbeli kutatók számára bő anyagot nyújtson. Más odszor: az olvasó közönségnek, mely e tudomány fontosságát ismeri s emellegve komolyan foglalkozik az irodalommal, azáltal: hogy alkalmat nyújtunk, a régibb és újabb irodalom jelenségeivel részletesebben és behatóbban megismerkednie s az újabb és szakmaiabbi mozzanatok megbihozható értesülését szereznie. A „Figyelő” célját s feladatát a következő rovatokba foglaljuk össze: I. Értekezések a régibb és újabb magyar irodalom történetéből; II. Értekezések a philologia köréből, a menniben az irodalomtörténetre vonatkozó; III. Értekezések a külföldi irodalomk történetéből; IV. Irodalomtörténeti adalékok; régibb és újabb irók k i a datlan levezetése, versei stb. V. Népköltészet közölnyének és értekezések; VI. Irodalom; önálló művek ismertetése; értekezések repertoriuma stb. Már a tartalom e vázlatból kitünik, hogy a magyar irodalomra fektetőnk a fösülty, de szükségének átjuk, azt még különösen is hangsúlyozni. A mellett azonban nem fogjuk mellőzni a klasszikus és külföldi irodalmakat, sőt a mennire a tér megengedi, behatóbban is fogunk veük foglalkozni. Igen jó i-merjük feladatunk nehézségeit; de át vagunk hatva azon reménytől, hogy a szakterfiak vállaltvet támogatása mellett, komoly törekvással és önzetlen munkássággal maradóknó becsü anyagot fogunk nyújtani nemzeti kincseink: irodalmunk és történetünk helyesebb és szélesebb ismeretéhez. A „Figyelő” négy éves 8-rettő havi fizetésekben jelenik meg 1876. júliustól fogva. Előfizetési ára: egész évre 8 ft, félvezer 4 ft. Az első fizet márius közepén jelenvén meg, kérjük az előfizetési összegeket melőbb beküldeni. Budapest, (IV. väci utca 18.), 1876. május 21. Abah Aigner Lajos, felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos.

— A „Magyarország és Nagyvilág” 22. száma a következő tartalommal jelent meg: Szilágyi Ferencz. — Becsvágyból. Elbeszélés. (Vertesi Arnold). — Nehány irónó a mult századból. (Hj. Feherpatay László). — Irodalmi idvekek. (I. F.). — A fővárosból: Zsurinista és szüzesnok. (Porzó). — Énid, Király idyll. Tennysontól. (Csuikási József). Folytatás. — Színházak. — Különfelek. — Sakk-feleadvány. — Szorjívány. — Szerkesztői üzenetek. — Rájzók: Szilágyi Ferencz. — A műtörténelmi kiállításból: Szentot elajrtató. (Matyás király ajándéka). — Erekiytartó a XV. századból. A kisebb kereszt-ágának előjárja. Az apostoli kereszt. A Kolháry-török. Skanuoebég sisakja. A győri püspök pósterbotja. Matyás király pajzsja. A királyi főkecskőr használt olaj-keulye. A koronázási esküjének használt kereszt. — Salomiche. — Erdélyi oláh csempészek.

CSARNOK.

Színházak. A luxemburgi pompás kert. Boulogni erdő.

(Folytatás.)

Jardin des Plantes. Nagyszerű füvesz-és állatkert. — A kertnek egy különös részé szere, a mely Parc des buttes Chaumont” nevet visel. Láthatni itt cascadokat, sziklákat, igen érdekes barlangokat, Sibilla templomát, s a híres Tivoli templomnak másolatát.

A párisi világnak igen kedves mulatóhelye továbbá a Parc des Montsouris, valamint a boulogni erdő is. — Vasárnapiok a boulogni erdő valóságos vásár helyévé lesz, a nép mint sebes vizár lepi el a sétáutakat, a kocsiak egymást érik, a zene megszólal, s a vig párisiak folytatják megszokott mulatságokat.

... Szép épületei még Párisnak a, College de France (Rue Saint Jacques). — Régen ez iskolában csak két tantárgy tanították, u. m. a héber, és a görög, most azonban már a tudományoknak nagy száma adatik elő benne.

Muscée de Clunyet des Thermes, (a régi Hotel Cluny-ben elhelyezve). — Egy földpálató helyén, melynek romjai a római építészet egyetlen maradványa Párisban — A muzeum rendkívül gazdag s érdekes régiségeket tartalmaz, u. m. I. Ferencz árya. Egyé köti király koronája, II. Henrik német császár aranyoltára. IV. Henrik kocsija.

Palais de l'Industrie. A Champ-Elyseeben. Leginkább kiállítások szoktak benne tartatni.

(Kereskedés. Vízvezetékek. Catoacsbék. Temetők. Szokások. Páris környekek. Verszáiles. Egy szíriához)

Kereskedés. Párisban mindent a halles-okban árulnak. A hallesok alatt, áveggel fedett, csinos nagy csarnokot értünk; a melyek izlással, nagy gondal vannak berendezve. — A hal, tojás, vaj, gyümölcs, s általában minden élelmizék ugy van elhelyezve, hogy a figyelmét felkeltsek bennünk. — A hallesok szép időben valóságos sétáhekké lesznek. — Ha ezen végtelen vásár érdekességét szorosabban figyelemre kívánjuk venni, azt nem nappal, de este, vagy pedig korá reggel teyünk. Ejjeli egy óra után, midőn a színházak vége van, midőn a kocsiak folytonos zörög megcsinik, midőn a világitott ablakok kialusszunk — a csarnokok éledni kezdenek.

A zaj fokozatosan növekszik, ezek a nehező szekerek, asutak zajai, a melyek a húst,

aprómarhát, tojást, tengeri halakat szállítják. — Egy csemettyű szolal meg, — a fokaf futnak — a zaj az égig tör, — a hozottak eladása következik.

A megszárítékek csinosak, izlással berendezettek, mint nálunk bármelyik czukrásda.

Pompásan vannak képviselve Párisban a vízvezetékek is, melyek közül egy kető nem lesz érdekelten a megfigzésre. Legnagyobb szerű ezek közt a Reservoir de Montmoutent, a mely 200 millió liter vizet szolgáltat naponként. Szűk nyilvános földalatti medenczébe ürünk, — a hol a víz mint az alvilági Styx zuga, bőveze hompölyög tova. Az ily földalatti úrök nyáron igen hűvösek, ezért is a vig Párisban friss, és egészséges. — Ilyen a többek közt a Montsouris vízvezeték is.

Cat a come b e s a k. Yllió holttestet zárnak magukba. Lépjünk be a földalatti úrögbe. — Alig tettünk meg néhány lépést, midőn egy fagyos légvont huzódik az úrög keresztül, a mely a lélegeztet folytatja, a mellett összeszorítja.

Hogy ide bejuthassunk a (á l'ingénieur-inspecteur des carrieres au Luxembourg-hoz kell fordulnunk. Engedélyt nyerni azonban igen nehéz.

Morgue. A Seine mellett. Quai du marché (neuf) hova az ismeretlen egyének talált hullái három napig kitetnek. — A ki ezt egyszer megnézi, számalommal s borzadályal fog távozni a helyről.

Párisnak sok temetői közt a legnevezetesebbek a Mont martrei, (a sídők temetője) s az ezzel szomszéd Pèrre la chaise. Ide belépve egy műcsarnokban képzelyük magukat, a mely mutogatja teremtményeit. — Mily megható látvány! Mindenütt pyramisok, szobrok, pompás sírkövek, gyzások sírfeliratok! Nagyból része azonban ezen sírboltoknak úres, tulajdonosai várán míg bucsut mondanak a világnak, Páris gyönyörűeit élvezik. Hisz a Pèrre la chaise-ben nyugodni annyi, mint az Opera színházban az isteni áriaikban gyönyörködni! A sírboltok ritka szépségűek, nagyszerűek, vasrácszattal, virágok körülvéve. — Pájdalom! ott létem alatt az annyira híres Abelard s Heloise sírja javításban volt. Abelard a 12-ik században Páris egyik tanítója volt; rájogó szerelméért Heloise iránt igen ósmeretes egyén. De a fatum nem engedte meg, hogy egymáshoz közeledjen; a sír megkönyörült rajtoks egyesítette a két szerető szívet a halálban örökre! A Pèrre la chaiseben taládjuk továbbá azon sír-emlékeket, melyek alatt Franciaország díszeségei előlarczosa nyugszának. — Moliere Racine. — A hatalmasak hatalmasai: Grétry, Talma Herold, Aragó, Berangere stb. Vak físztelekkel s szerettelét ájloja a francia nép s sírboltokkal. Ah! De mit ér ez? ha rádondolunk, hogy este azok köztök csaknem gunyártgyai lesznek! Ily könnyelmű a francia!

— El nem mulasztatom, hogy a francia szokások közül egynehányat meg ne említsék.

A hótéleken a szobák pompásan vannak rendezve; a kályha igen ritka, csak a kancelló van használatba, mi mellett telben igen könnyen megfázhat az ember. Az ágyak nemcsak hótéleken, hanem általában mindentől oly szélesekek, hogy egész család is elférhet benne. A párná helyét löször vánkos foglalja el, a paplart lepedők közét két sző-takaró helyettesíti; valósággal anyai lepedőkkel vagunk leburkolva, hogy a hídél ellen biztosítva vagunk: (talán ezért nincsen kályha?)

A reggeli 9 s 12 óra közt van, mi kávé, tojás, sült hus, reték s csemegeből áll. Az ebéd delutának 6 óraker: sült hus (a pecsenyék felig nyertek) saláta (magában) főzékék, csemege stb.

A francia nemzetet a finomság, izlés, udvariaság jellemzi. A legszegeyebb nő is tisztán, faezpöben jár; a munkás osztályhoz tartozó férfiak fehér vagy kék ingben, s rendszeren kékcs nadrágban.

(Folyt. köv.)

A divat szélsőségei.

— IV. dik közölnyem. —

A hötékek ugyan nem viseltek parókát. de ezek a hajzatok másfék segítettek. A fütöket felkötötték, s a hajzat mindig magasabba emelkedett, míg végre egy bizonyos sodronnyal tartott fent, s ugy nézett ki a fej, mintha födéllet kapott volna. E divat teremtője XIV Lajos kedveze, a szép Fontanges asszony volt, mely később oly magasra emelkedett, hogy a haj némely nő fején 10-zer magasabb volt a tejnél, s ugyanolyan széles.

A ruha is öszhangyban volt a fejfél. Ha egy körpöröki hölyg bába ment, ötözökép oly észlelős volt, mint haja. (Most is csak olyan! Mert divatbolondok voltak, vannak és lesznek.)

Jött aztán a sok boldonság után ismét egy más, a második abroncs-zoknya.

E második abroncsszoknyának a teremtője Brüsselben egy bizonyos Herren asszony volt. E divat akkor a divatforrás. Ó jelent meg először kerti pavilonjában olyan ruhában, mely nem loyol alá, mint máskor, hanem fel dorodott, és hátul csokorszerűen volt öszefoglalva. — Nehány nap alatt hordta egész Belgium.

20 évvel eelőbb Londonban egy bizonyos lady Kingston tömte ki magát halhajjal s náddal kifésített szoknyában, olyanban, melynek szélsége a könyöknek támpontul szolgált.

Különféle formái szerint különféle nevei is voltak az abroncsszoknyáknak, melyeket

azonban nagyobb részt csak francia nyelven lehetne megnevezni, oly illetlenek, (dicso francia nyelv) bár abban az időben a francia hölygek akjárdol minden tartózkodás nélkül hangoztak az ilyen illetlen elnevezésekre.

A legjellemesebb neve az abroncsszoknyának volt: pannier, boute-en-train, coibute, tatez-y, d'ouppote sat. kétfélemű beszédet ott a salóban napirenden voltak, és sok előkelő hölyg szinte átfedeltá a gyalogos kifejezéseket. (No... de jó.)

Pompador asszony idejében az abroncsszoknyának 4 és 1/2 róf átérmejként kellett lenni, hogy az udvarnál megjelenhessenek, sodrony és vas szerkezete dacára legkisebb zöröjt sem volt szabad okoznia, s ugy volt készítve, hogy ha a hölyg leült, a szoknyát egy titkos zsinog által legalább két röffel kisebbre lehetett húzni. Ely ilyen szoknyának az ára aztán 300—600 líves-be került. Némelykor annyira bő volt e szoknya, hogy a hölyg az ajtón csak egy fél keresztül, ha a két oldalát jól összenyomta, a mi aztán borzasztó torz alakot kölcsönzött.

Ez abroncsszoknya ugyancsak a francia forradalom idejében tűnt el az udvari élet köréből. De hisz ez borzasztó is volt e mindamelletti neveltség. Ha egy galant ur hölygét vezetni akarta, vagy ha kötelességéhez tartozott egy ilyen vitorlós hajót kíséret, tehát a legudvariasabb kísérő sem volt képes hölygnek karját ajánlani, mert oly közel nem férhetett hozzá; tehát nehány lépést részüet kelle mennie és aztán hátrahajlva, ékesen foghatta meg hölygének kinyújtott ujjahéját.

A bécsi udvarból e bolond divatot József császár ázte el, hol 7 róf szélesnek kellett lennie.

De habár az abroncsszoknyát letették is, még sem szabadulhattak meg oly hirtelen befolysától és szellemlettől, mert ismét elővették az ugynevezett „buffarbot” s hátul ismét csak természetellenesen felpáraztatott a ruha.

Az abroncsszoknya megbukásával a ro b e visszalepelt. jozaba, ama nehező vastag keméjű hosszú köntös, mely XIV Lajos alatt élte virágát. Viseltek néhol könyvű, redős kék köpenyeket is, melyet contouche-nak neveztek. Ely egy sajtáságos, különféle selyem vagy gyapuzsövetből készült felöltő volt, mely ujjas köpenyhez volt hasonló, s melyet a nők a házában, ugy azokivül, a kényelem kedvéért viseltek, s nyakonál szalagol öszszeköték.

A contouche e szerint nem egyéb, mint az egy pár évvel eelőtt annyira kedvelt divatos ököpöny.

Egátalan ha a divatok felmerültét tekintjük, meg kell gyözödnünk, hogy semmi sem új a nap alatt.

JUDONSÁGOK.

(—) Ugy értesülünk, hogy mult hó 28-án a Tiszatársulat Kis-Várdában gyűlést tartott, mely alkalommal azon felszólalások tárgyalást kaptak, melyek a közelebbi időben müködött ártérfeltesztő küldöttség munkálata ellen emellettek.

(—) **Közölnk ebredni.** A szabadelvű ellenékek képviselői száma — mint a lapok írják — ez ideig majdnem százza emelkedett. Csak aztán ne olyan se hus se hal féle eledeleket tálaljanak előnkbe!

(—) **Hymen.** Mikecz Juliska ürholgyet, Mikecz Károly kemecsei kirtokos igen kedves leányát e napokban jegyzette el Lányi Antal orosi jegyző. A gondviselés áldásai tegyék kiessé életpályájukat!

(—) **Beszélek** — írja a Sz. és H. Közölny — hogy a M. E. K. V. kérvényokat rendez Szerecs és Ungvári közt. Mi pedig azt mondjuk, hogy sokkal jobb lenne, ha Kis-Várda és Nyiregyház között helyredlitaná a mult évi kétszeri közlekedést — legalább minden szerdán! Es ha a nyiregyházi nagyszámú alkalmával szinte rendezne egy vonatot! A közönség jobban megköszönmé ez intézkedést mint amaz, s a társulat pénzára nem költené.

— **Szineszet.** Junius hó 7-én, azaz szerdán Eszékli Emma a jutalomjátékkal adatik a „Völgyi Illomma” francia színmű s felvonásban.

(—) **A Május 20.** 21. éjken megfagyott szölyhajtásokat némely szölösözők letesztzik, míg mások hozzájuk sem nyuiva, a természetre bizák a további müködést. Jó szolgálatot tennének a gazda közönségnek azok, kik e részben jó tanácsot adának a tájkozottaloknak. Az ide vonatkozó közölnyeknek kézséggel ajánljuk fel lapunk hasábjait.

— **A szegedi közkiállítás** érdekében van szerencsénk a t. hazai közönséget értesíteni, hogy számos oldalról hozzánk érkezett megkeresések folytán a bejelentési határidő június hó 20-ig a tárgyak beküldésének határideje pedig augusztus 10 meghozszabittatott. Midőn tehát a hazai közönség becses figyelmét ismételten felhívónk ezen fontos hazai közkiállításra és a termelő-ök közönséget minél tömegesebb részvelelere ujoag felkérnők, haszajni bizalommal fordulunk a kiállítási ügy érdekében buzgó vidéki bizottságokhoz és férfiakhoz és ez uton is felkérjük őket, hogy az egyes vidékek arányos képviseltetése érdekében tovább müködni és a bejelentéseket hozzánk hovámarabb beküldeni sziveskedjenek, mert a terebóssági munkálatok s a központi bizottság részéről sürgös intézkedést és munkálkodást követelnek. A szállítási engedemények mikénti fölhasználására és egyéb a kiállításra vonatkozó

értesítéseket a bizottság a lapok utján — jó eleve fogja a közönségnek tudomására hozni. Szeged, 1876. május végén. Golléri Mór kiállítási titkár. Bakay Nándor, végreh. bizotts. elnök.

(—) **A régi fonáság**, melyet lapunk mult évi folyamában már egyszer megörögtünk, mai napig is és uralkodik. Jelelül, ha valaki saját szűkségére pálinkát akar főzni, előbb be kell mennie az adóhivatalhoz, s a pénzügyvezető „iv” megverhetése végett, azután a pénzügyi irásoknak beiratni az ivbe, hogy hány akó anyagból akar főzni, s végül ismét az adóhivatalhoz beballagván, ott a főzési díjat lefizetni. — Tegyük fel, hogy én két mértföldnyire lakom az adóhivatalhoz, s a pénzügyi szakaszától egy mértföldnyire, — ez esetben tíz mértföldnyi utat kell tennem, hogy a főzési engedélyhez juthassak. Nem képtelenség ez? Nem-e valódi zaklatása a polgároknak?

(—) **Éljen az elnök!** de nem a delegációé, hanem a népközösgégyet derék elnöke Veles Benicki Hermin uró, ki az egylet közelebbi majusi közgyűlésén az országos „védegyelet” szűkségességét és áldásos hatását melegen és lelkes szavakban hanglyozta! Ohajtható, hogy buzgó felszólalása egyik viszhangozt és partifogózt találon mindenütt a magyar hazában, s a kezelebből megyénkben is, lelkes honleányaink kebelében!

(—) **Nevezzünk-e, boszankodjunk-e?** nem tudjuk, olvasva az országos fagykrakórol a lapokban közzétett tudósításokat. Leginkább kiscsinyik a kárt, s lehet, hogy a fagy utáni napokban nem is volt a csapás oly szemétkendő, de tessék most megnézni a vetéseket! Már többen és több határban egész táblákat kasszátlanok lefele, hogy a vesztéséget valami utárvetésel annyira mennyire kiegyenlítették. Hej! szomorú a nyár az ilyen! — Legmutatóssabb egy ilyen hírlapi tudósítás bennünk érdeklő részében azon passzus, mely azt tartalmazza, hogy megyénkben ez meg járásban fagyott meg a szőlő, a többi járásban pedig a kár jelentéktelen. Persze, hogy jelentéktelen néhol, hanem hát ott meg történetesen — nincsenek szőlőskertek. — Könyv a szobából beszél!

(—) **Nagyszéri plakátok** érkeztek a postahivatalokhoz, szorgozva bennünket, hogy menjünk a philadelphiai világiállításra a Hamburgból induló Holsatia, Borussia, Bavaria, Pomerania stb. görzöskön. Hiszen mennünk mi szívesen, hanem hát az utazásból pénz is kelene, a pedig nemszak nincs, de nem is lesz. Fagyott szőlő, fagyott gatonna mellett nincs semmi kilátás. — Különbön is ott lesz Sanyir barátunk azon a világtárlaton, majd referál ő nekünk, ha ugyan ott nem felejtí magát a mormonok közén.

(—) **Szóljunk-e, ne szóljunk-e** arról a hírneves jelmezes gyermekbárol, melyet Müller Lajos udvari táncz, és illemtanító közelebb máj. 21-én rendezett Nyíregyházán? Mondják a jelenvóltaq, hogy igen fényesen sikerült, s a szűlek örömben usztak, gyermekeik kitűnő ügyességét szemlélve. Lehet, de mi — miként már mult évben is nyilatkoztunk e részben — teljesjéggel nem helyeslehetjük a gyöngye gyermekek ezen idő előtti, s jövőjükre csak is károsan ható dressirozását, azok a jelmezek pedig teljesjéggel nem illenek össze a mostani szomorú idők elborult arczával és helyzetünk aggasztó reménytelenségével. — De hát mit történünk mi llyesmivel! „Busuljon a ló, — elég nagy a feje.”

(—) **Huzdad. nyuzad!** Egy tudósítás érkezett hozzánk, melyben arról értesülünk, hogy bizonyos özevnyó B-ról megbízván J. G. kisvárdai ügyvédet valami ügynek bevégezése, bár a kérdésem így mai napig sincs bevégezve, az özevnyó nő fizetett az ügyvédnek 14 forint. Azonban még adós maradván negyvenöt krajczárral, ezen összegért az ügyvéd által május 20-ra ismét beidéztetett s ujból 2 frt 85 krajc kénytelen volt fizetni, persze a fuvaros sem vitte be ingyen a városba s élelmere is költekzene kellett! Az előadottakhoz — melyeket azonban fentartással közlünk, — úgy hisszük nem kell kommentár!

(—) **Ma diák, hólnap katona!** így biztatta magát hajdan a sánta diák, midőn tanárai az iskolából leendő kiharangoztatásit helyezték előtte kilátásba. Ma már más a jelszó, jelszél ez: ma tanító, hólnap katona! Legalább így járt egyik k-i tanító, ki iskolájából fő hó 15. behivatván Debreczenbe katonai gyakorlatokra, azóta folytonosan ott csinálja a „kerdáj” daczára, hogy az egyház, elbocsátottságát az illeto zredparancsnokságnál szorgalmazta. daczára, hogy a jelezett tanító három évig állandó szolgálatban volt már s jelenben hatodik éves katona. — Az igaz, hogy a népnevelés ügye nem közömbi meg az ilyen eljárásokat, de hát mi az a népnevelés szemben a katonai hatalom a sic volo, sic jubeo” parancsával?

(—) **Életuntág.** Egy kemecsei szegény sorsu özevnyó nő, mult hó 27-én, valószínűleg lelki betegséggel folytán, egy kutba ugrott a szőlőskertben. A víz csekélyebb volt mintsem még ilve is befelülhatott volna, s miután még is halva huzatott ki a kutból, azt kell hinnünk, hogy szélhűlés vetett véget életének. — Temetésé másnap tartatott meg a közönség nagy részvéte között.

Nyírfalombok.

XVIII.

(Leányokkal utazni hajos dolag. Füstföhök és savarcsz csillagok. Rendre utasítás. A szindarab hőse. A többi szereplő. Idyl a szinfalak megett. A leányok jól mulnának. Kettős táncz. Öcsémasszony pályadíja. Kérjeteq — és adatik. Színházi iszony.)

Megmondtam ugy-e bár leányzó! hogy ne kászlódjátok, ne tollászkodjatok olyan sokáig, talán már el is kezdődött az előadás. No mi baj már megint? Előre tudtam, hogy így lesz! Egyik a muflját hagyta a szekerem, másik a nagy kendőjét, bárcsak lekapta volna valami élelmes felebarátom! Jegyet szaporán, hiszen már javában játszanak... aztán Liliomka vigyázz Olga öcsédre, hogy bele ne szőljön a darabba, tudod ő még soha sem volt színházban. No csak menjetek előre, én majd hátul meghúozom magamat, ugy sem férek meg egy zártkészen ezek a nagy bundával...

(Tyhú! a ki tunikája és sleppje van! milyen füstföhök örvénylenek ebben a teremben... aligha nem valami puskaporos darabot játszanak... nem biz a mi hanem mindegyik férfi ugy füstöl, ki pelpával, ki szivarral, mint-ha egy óriási szunyogtábor, vagy a kolumbás légy regimentet akarna tovariasztani! szegény nők és hölgyek! nem elég csapás nekik egy-egy zsembes férj, egy-egy unalmas udvarló, hanem még légo zserveik is veszélyes forognak e miatt a füstkatlanok miatt! no de miután mindenki dohanyoz, miért nem gyujtanánk rá mi is...?)
— Ugyan uramócsóm! kérnéq egy szál gyufát, vagy egy darab égő taplót...

— Pszt... pszt... pszt!
(Eccae! a kis leányomat féltettem me a hától s magam estem bele! No de nem szőlök én többet ma este, hanem csak ugy magamban gondolkozom, mert még „levelel tesz” az angol poftaju ifjúr... látom a szeméből hogy uszjóró... Nézzük csak a színlapot! Otthon maradt az is, mint az acél, kova. Tessék! már most elgazodni a szindarabon! Ni ni már vége a felvonásnak! Derék, legalább nem püsszgetnek le, ha küssé beszélgetek...)
— Kedves uram ócsém! micsoda darab ez, melyt most játszanak?
— Don Juan.
— Don Juan, Don Juan... mintha lát-tam volna én azt jurátus koromban Pesten... Ugy-e bár az a don Juan egy deli termeti, szereretremelő, de célesap gavallér?
— Igen.
— Játsszot már eddig ez a don Juan?
— Játsszot bizony, az a zörgös köpnyeges lovac.
— No eb az ingét! ha ez is don Juan, nagyon rossz izlésök van a fehérepeknek, kik kapnak rajta... Csenegetnek megint... kérném a színlapot... köszönöm!

(Ahán itt van az én Gyékényguzs barátom mint Leporello, ugyan hadonáz kézzel lábbal, izzad mint az iskolakerülő diák az érettségi vizsgán... persze azért, mert egy kukkot sem tud a szerepből... don Juánból már nem instállok többet... hancsa ez a Ma-zettó vőlegény olyan feszesen és mereven áll, mintha vasnyársat nyelt volna... a menyaszonya Zerlina pedig oly nagyokat lépés mint valami gránátörök... a helytartó olyan csüt-tűmben szerepel, mint a korhely „notarius loci” ezeltől negyven ötven esztendővel... átkozott Kuvikszányi! hogy lövő tett fényes igéretivel, melykőből egy betűnyi sem teje-jült, — ha én azt tudom, inkább Mihály bácsi katonai bravourját hallgattam volna otthon, semmint idejégek... aztán hogy kaczag a publikum, kivált az a korbácsos ur, meg az a másik, ki oly hegyesen tartja a tájtek pipát agyarán... persze az ágytelenséget nevetik!... dejszen megyek én innen, kiinn legalább kedve-mre kikáromkodom magamat... Ni ni! most jutottam föl helyre, az óldal függönyön (készlűt anno domini 1792) egy jókora terjedelmű nyílás ástozik, a nyíláson bepillantok a színlalak közé, hát ott egy ifju ur meg egy színeszőnő (kétszégkivül madame Turpis) ugyancsak szaporázzák azt a furcsa hangot, melyet ilyenformán lehetne leköztázni: „czupp, czupp... hm hm! most értem már én, mit jelent ez, midőn olvasom az uszjában hogy báró Pézenzines, gróf Csiricsári és Pixelpox lovac ilyen meg olyan me leg kebl és tevékény partfogó a szünyegnek... no most ismét az a kedélyes hang „csipp, csupp”... hogy az ördög bujt volna beléd, ki azt a kortinát lebocsátottad, s azt a bődög párt szétrasztottad! Miben gyönyörködöm már én a játék végéig? A leányzóq — ugy látom — találgat magukat azok mellett a bodros fejű fiatalok mellett (igy völt ez világ fenállása óta mindig) engem pedig megöl az unalom! Mi a kő! már újra csenegetnek, a függöny felgördül, kilép a színpadra egy kis fiú és egy kis lány s olyan tankaros tánczfigurákat produkálnak, hogy akár-melyik ballettánczos és tánczosné se csinálna kilyönbeket.)

— A Turulszányi gyerekek, — sugja füllemben az ifju ur.
(Brávó fiaim! brávó! többet értek, mint az egész társaság! Megérdemeltétek egy-egy darab májas hunkát. No azt ugyan nem kap-

nak, hanem egyik édes kedves „öcsémasszony” odagurított nekik egy néhány almát, (alkalmat-sint piros pofák peppinek voltak.) melyeket aztán az apró tánczművészek nagy ügyességel fölön fognak és még nagyobb sietésséggel hamarosan bekebeleztek — válják prósjóikra!
— Hát én nem kaphatnék egy két almát nagysádtól? szőltek ki valaki a leeresztett függöny alól, kidugva egyszersmind arcának azon részét is a függöny nyílásán, melyet a különböző illatok megbírálására alkotott a természet...
— Persze hogy kapott, de nem aimát, hanem egy takaros fricskát, nem csekély mulatságaira a publikumnak, mely nem győzte eléggé harsogti: újra, fóra, no még egyszer! Magam is kacagtam rengetegül, hanem aztán midőn a harmadik felvonásban megláttam a vendéglősnét (donna Elvira) ugy elszomordtam (a kik ott voltak tudják miért!) hogy azóta sem merészeltem színházba menni. Váltig csalogat mostanában is Mansberger, de bizony nem igen fog az én szemem közzé nézni!!!

— Z. y —

Szerkesztői posta.

— Bimbófiának Előbb megtanulni a helyesírát, és azután felszámolni irónak!
— Pusztai barátunknak. Közönjűk szépen, — de mi nem a küldött „kófalí fel-” leng” madarat várjuk (s az is olyan állapotban volt, mint a Bayard lova!) hanem érdekes, pikáns krónikák, például: a modern vadászok, a z elcsereit feketekendők, a nagy lakat a rácsos kapun stb.
— V. S. nak Ny—b—n Mikör jöttök? Irj!
— L. A. urnak O—s Vettük a „négy verses” küldeményt egyik vasnapra. Remé-” jük, hogy ez csak „kótóló.”
— A násznagy. Ki hinné már azt? Hiszen épen a násznagy a kézfőgő szája!
— A bakócsatyafi. Jövő számban!
— Földrajzi baklóvések. Adandó alkalommal.
— Egy gázszelvény. Közlendjük — át gyurva, és midőn kerül a sor.

Felelős szerkesztő: ANGYAL GYULA.

Főmunkatárs: Vitéz Mihály.

Üzleti értesítés.

A nyíregyházi terménycarnaknál május 20-án bejegyzett terményárak.

	Piaczi ár.	Kereskedési ár.
Rozs 100 kilogram	7.10—7.25	7.25—7.35
Buza	8.40—9.00	8.75—9.50
Árpa	5.80—5.90	6.00—6.10
Zab	7.40—7.60	
Tengeri	4.65—4.75	4.80—4.90
Köles	4.50—4.60	4.80—5.00
Bab, tiszta fehér	6.50—6.75	
Bukfögy	0.00—0.00	5.00—6.00
Káposztarepce	0.00—0.00	
Lenmag	0.00—0.00	
Komborka	0.00—0.00	
Reparmag	0.00—0.00	
Mak	0.00—0.00	
Napraforgó olaj 100 kg	00—00	38.00—40.00
Szez	—29	28

H I R D E T É S E K.

Sthymmel Gyula

rövid- és fehérnemű árak raktára

Budapestben, IV. (belváros) egyetem-utca 1.

ajánlja jól rendezett raktárát

- Férfi Oxford színes ingek 1.30, 2.— 2.50 kr.
- Cretton színes ingek 1.20, 1.80, 2.20 kr.
- Legjobb minőségű chifon ingek drbja 1.30, 1.50, 1.80, 2.20 kr.
- Férfi lábravalók magyar és német formában drbja 1 ft, 1.30, 1.50, 2.— kr.
- Férfi nyakkendők a legújabb divatban, minden árban 10 krtól kezdve.

Nők részére a legújabb gallér és kézelők,

SELYEM- É BARSONYSZALAGOK.

Ruhavarráshoz szükséges hozzávaló, Organtin, Mousseline, gép-cézernák, gombok, és diszek igen nagy választékban.

Vidéki rendelmények pontosan eszközöltetnek.

Kiadó tulajdonos: Röpási István.

Szenvedélyes ivást

gyógyítok biztosan tudtával vagy azonkivül, és pedig azonnal, ugy hogy a betegnek majdnem undorrá válík az ivás. Gyógyszert ingyen. Használati utasítás 12 birodalmi márka. Köszönetnyilvánítások és elismerések mellékelve vannak. Forduljon tehát mindenki

Th. Konetzky urhoz, Drogenhandlung in Stettin, Preussen.

1—6

Hirdetmény.

Okolicsányi Géza, Eugénia és Lajos karászi tagos birtoka hat évre haszonbérbe kiadó 1877. szt.-György naptól. A feltételek megtudhatók Okolicsányi Menyhért vagyongondnoknál Karászy és alólírottnál Nyíregyházán.

1—3

Molnár Pál, ügyvéd.

Hirdetés.

A nyíregyházi választókerület központi választmány: által köztudomásra hozatik, miszerint az országos képviselő választására jogosított választók névjegyzék az 1874. évi XXXIII. t. cz. 29-ik §-a alapján évenként kiigazítandó lévén, ennek teljesítését a központi választmány az idevonatkozó törvények fgyelemben tartása mellett elhatározta, s a vögből az 1876. év XVIII. t. cz. I § értelmében választók névjegyzékének kiigazítására Oláh Antal központi választmányi tag elnöklote alatt Torók Péter, Barsó János központi választmányi tagok, ezek közül valamelyikének akadályoztatása esetén póttagul J. Gyurcsány József közp. vál. tagot megbizta oly módon, miként a kiigazítás it a városháznál f. év június 6-tól, június 13-ig délelőtti és délutáni órákban reggeli 8 órától 12 óráig, délután 2 óráól 6 óráig a városháza kis tanácsatermében fog eszközöltetni, mely időben a választásra jogosultak a küldöttség előtt magok igazolása végett az 1874. XXXIII. t. cz. 36. § szerint személyesen is jelentkezhettek.

Kelt Nyíregyházán a központi választmányak f. év május 24-én tartott ülésében.

Sáry Pál, Krasznay Gábor, közp. vál. jegyző, közp. vál. elnök.

1—1